

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 87/2024-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného PETKOV & Co s. r. o., Šoltésovej 14, Bratislava, proti postupu Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 7Ssk/14/2022 a jeho rozsudku sp. zn. 7Ssk/14/2022 z 26. apríla 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 6. novembra 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom najvyššieho správneho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7Ssk/14/2022 a jeho rozsudkom sp. zn. 7Ssk/14/2022 z 26. apríla 2023. Navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu správneému súdu na ďalšie konanie. Okrem toho žiada priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľ bol (od bližšie neoznačeného dátumu) príslušníkom Policajného zboru zaradeným v stálej štátnej službe naposledy vo funkcii staršieho referenta na Obvodnom oddelení Policajného zboru [REDAKOVANÉ], Okresnom riaditeľstve Policajného zboru [REDAKOVANÉ], odbore poriadkovej polície. Počas trvania služobného pomeru sťažovateľa ho jeho nadriadený – riaditeľ Okresného riaditeľstva Policajného zboru [REDAKOVANÉ], opakovane požiadal, aby sa podrobil psychologickému vyšetreniu na zistenie duševnej spôsobilosti na výkon štátnej služby u služobnej psychologičky pôsobiacej na Krajskom riaditeľstve Policajného zboru v Bratislave, vnútornom odbore, čo odôvodnil konkrétnym správaním sťažovateľa počas výkonu štátnej služby. Uvedené vyšetrenie sťažovateľ absolvoval 22. januára 2020 u [REDAKOVANÉ] so záverom uvedeným v jej stanovisku z 27. januára 2020, v ktorom potvrdila predchádzajúci psychologický nález sťažovateľa z 30. mája 2019

a opakovane odporučila vykonanie kontrolného psychologického vyšetrenia sťažovateľa služobným klinickým psychológom – ambulanciou klinickej psychológie [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] – [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „rezortná nemocnica“), ktorá poskytuje špecifickú zdravotnú starostlivosť podľa zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru“). Uvedené kontrolné psychologické vyšetrenie sťažovateľ absolvoval 4. marca 2020 u [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] so záverom uvedeným v jej odbornom posudku č. 86/2020 z 13. marca 2020, podľa ktorého sťažovateľ nie je duševne spôsobilý na výkon štátnej služby podľa čl. 6 ods. 2 písm. b) nariadenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 31/2020 o psychologickom vyšetrení (ďalej len „nariadenie o psychologickom vyšetrení“), pričom skutočnosti zakladajúce tento záver (výsledky psychologického vyšetrenia) sú uvedené v psychologickom náleze sťažovateľa, na ktorý sa vzťahuje povinnosť mlčanlivosti podľa § 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 199/1994 Z. z. o psychologickéj činnosti a Slovenskej komore psychológov v znení neskorších predpisov. Po zrušení mimoriadnych opatrení prijatých v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 sa 27. mája 2020 uskutočnilo zasadnutie odbornej komisie zloženej z troch (iných) klinických psychológov rezortnej nemocnice zriadenej generálnym riaditeľom sekcie personálnych a sociálnych činností a osobného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky na účel posúdenia záveru služobného klinického psychológa podľa čl. 6 ods. 4 nariadenia o psychologickom vyšetrení, na ktorom odborná komisia vyjadrila súhlas so záverom posudku služobného klinického psychológa č. 86/2020 z 13. marca 2020. Sťažovateľ bol s výsledkami psychologického vyšetrenia a so záverom služobného klinického psychológa osobne oboznámený 5. júna 2020, keď si prevzal aj ich kópie, hoci s nimi nesúhlasil. Posudok služobného klinického psychológa č. 86/2020 z 13. marca 2020 bol následne 8. júna 2020 doručený nadriadenému sťažovateľa, ktorý v rovnaký deň začal konanie o prepustení sťažovateľa zo služobného pomeru.

3. Personálnym rozkazom riaditeľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave (ďalej len „personálny rozkaz riaditeľa“) č. 296 z 12. júna 2020 bol sťažovateľ podľa § 192 ods. 1 písm. c) zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru prepustený zo služobného pomeru, keďže podľa posudku služobného klinického psychológa č. 86/2020 z 13. marca 2020 nie je duševne spôsobilý na výkon štátnej služby.

4. Prezident Policajného zboru (ďalej len „prezident“) rozhodnutím č. SPSČ-PO3-2020/003249-003 z 21. septembra 2020 personálny rozkaz riaditeľa č. 296 z 12. júna 2020 potvrdil a odvolanie sťažovateľa proti nemu zamietol.

5. Sťažovateľ v zákonom určenej lehote podal na Krajskom súde v Bratislave správnu žalobu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia prezidenta č. SPSČ-PO3-2020/003249-003 z 21. septembra 2020 a jemu predchádzajúcemu personálnemu rozkazu č. 296 z 12. júna 2020, ako aj posudku služobného klinického psychológa č. 86/2020 z 13. marca 2020 a stanoviska odbornej komisie z 27. mája 2020.

6. Krajský súd rozsudkom č. k. 2S/270/20-151, 2S/18-20/21-151 z 30. júna 2021 žalobu v časti týkajúcej sa rozhodnutia prezidenta č. SPSČ-PO3-2020/003249-003 z 21. septembra 2020 a jemu predchádzajúcemu personálnemu rozkazu riaditeľa č. 296 z 12. júna 2020 zamietol ako nedôvodnú a žalobu v časti týkajúcej sa posudku služobného klinického psychológa č. 86/2020 z 13. marca 2020 a stanoviska odbornej komisie z 27. mája 2020 odmietol ako podanú oneskorene, resp. pre neprípustnosť.

7. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľ podal kasačnú sťažnosť, v ktorej, tvrdiac, že si nie je vedomý psychickej poruchy, ktorá by ho robila nespôsobilým na výkon štátnej služby, namietal nesprávny procesný postup krajského súdu majúci za následok porušenie práva sťažovateľa na spravodlivý súdny proces, nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom, ako aj odklon od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu (sp. zn. 6Sžo/48/2012, sp. zn. 8Sžo/285/2015 a sp. zn. 10Sžk/16/2017). Podľa názoru sťažovateľa záver posudku služobného klinického psychológa č. 86/2020 z 13. marca 2020 je vecne nesprávny a nezodpovedá skutočnému stavu veci, ktorý jediný je relevantný pri rozhodovaní o prepustení príslušníka Policajného zboru zo služobného pomeru, preto nemohol byť podkladom na vydanie personálneho rozkazu č. 296 z 12. júna 2020. Sťažovateľ vyjadril nespokojnosť s tým, že orgán verejnej správy v jeho veci nenariadil znalecké dokazovanie znalcom v odbore klinickej psychológie dospelých, ktoré mu navrhol a ktoré mohlo vyvrátiť záver o duševnej nespôsobilosti sťažovateľa na výkon štátnej služby. Na podporu uvedených argumentov sťažovateľ poukázal na nález ústavného súdu č. k. I. ÚS 321/2021-44 z 18. januára 2022. Sťažovateľ vyjadril nespokojnosť aj so záverom krajského súdu o odmietnutí žaloby v časti týkajúcej sa posudku služobného klinického psychológa č. 86/2020 z 13. marca 2020 a stanoviska odbornej komisie z 27. mája 2020.

8. Najvyšší správny súd napadnutým rozsudkom kasačnú sťažnosť zamietol ako nedôvodnú [§ 461 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“)]. Preskúmaním obsahu administratívneho spisu najvyšší správny súd nezistil nič, čo by nasvedčovalo tomu, že orgán verejnej správy skutočný stav veci nezistil presne a úplne. Záver posudku služobného klinického psychológa č. 86/2020 z 13. marca 2020 sťažovateľ nespochybnil napr. tým, že by predložil relevantný listinný dôkaz na podporu jeho tvrdenia, že netrpí psychickou poruchou, ktorá by ho robila nespôsobilým na výkon štátnej služby. V tomto kontexte sa krajský súd neodklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu (sp. zn. 6Sžo/48/2012, sp. zn. 8Sžo/285/2015 a sp. zn. 10Sžk/16/2017), ktorá je jednotná v tom, že posudok služobného klinického psychológa ako dôkaz podlieha spolu s inými dôkazmi ich hodnoteniu orgánom verejnej správy. Čo sa týka nálezú ústavného súdu č. k. I. ÚS 321/2021-44 z 18. januára 2022 (v ktorom správny súdom vytkol, že dostatočným spôsobom nerozlíšili, ktoré dôkazy v konaní vo veciach služobného pomeru nemožno prevziať z trestného konania), najvyšší správny súd konštatoval, že jeho závery nie sú aplikovateľné na prípad sťažovateľa vzhľadom na jeho skutkovú a právnu odlišnosť. Čo sa týka posudku služobného klinického psychológa č. 86/2020 z 13. marca 2020 a stanoviska odbornej komisie z 27. mája 2020, najvyšší správny súd konštatoval, že tieto nie sú rozhodnutiami, ktoré by mohli byť samostatným predmetom súdneho prieskumu, preto záver krajského súdu o odmietnutí žaloby v tejto časti považuje za vecne správny.

II. Argumentácia sťažovateľa

9. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti [čl. 127 ústavy a § 122 a nasl. zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)] namieta, že napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu je nedostatočne a nepresvedčivo odôvodnený. Opakujúc argumenty, ktoré uviedol v kasačnej sťažnosti, poukazuje na to, že zo žiadneho ustanovenia zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru mu v konaní o jeho prepustení zo služobného pomeru nevyplývala povinnosť predložiť dôkazy na podporu jeho tvrdenia, že netrpí psychickou poruchou, ktorá by ho robila nespôsobilým na výkon štátnej služby. Vyjadruje presvedčenie, že v uvedenom konaní mal na výber, či predloží súkromný znalecký posudok alebo či sa bude dožadovať toho, aby orgán verejnej správy nariadil znalecké dokazovanie znalcom v odbore klinickej psychológie dospelých. Pokiaľ sa rozhodol pre druhú možnosť, bolo povinnosťou orgánu verejnej správy v zmysle zásady materiálnej pravdy nariadiť znalecké dokazovanie na účel zistenia skutočného stavu veci, ktorému mal zodpovedať aj čas rozhodovania nadriadeného sťažovateľa. Sťažovateľ, považujúc posudok služobného klinického psychológa č. 86/2020 z 13. marca 2020 a stanovisko odbornej komisie z 27. mája 2020 za opatrenia orgánu verejnej správy v zmysle § 27 ods. 1 SSP, nesúhlasí ani so záverom najvyššieho správneho súdu, že tieto nemôžu byť samostatným predmetom súdneho prieskumu, v čom vidí odopretie spravodlivosti.

10. Sťažovateľ na podporu svojho tvrdenia, že netrpí psychickou poruchou, ktorá by ho robila nespôsobilým na výkon štátnej služby, ústavnému súdu predložil aj kópiu dokumentu vypracovaného psychologičkou PhDr. K. P. prevádzkujúcou súkromnú psychologickú ambulanciu z 25. marca 2021 označeného ako „Odborné vyjadrenie na prácu v štátnej službe príslušníka PZ“, podľa ktorého sťažovateľ *„je spôsobilý na výkon štátnej služby príslušníka PZ“*.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho správneho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7Ssk/14/2022 a jeho rozsudkom sp. zn. 7Ssk/14/2022 z 26. apríla 2023 (bod 8), ktorý sťažovateľ považuje za nedostatočne a nepresvedčivo odôvodnený, a to pre nedostatky v procese dokazovania orgánom verejnej správy majúce za následok, že nebol náležite zistený skutočný stav danej veci (bod 9).

12. Ústavný súd už v minulosti konštatoval, že k úlohám právneho štátu patrí vytvorenie právnych a faktických garancií uplatňovania a ochrany základných práv a slobôd občanov. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní dostupných bez akejkoľvek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Koncepcia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky takéhoto uplatňovania a ochrany

základných práv a slobôd. Existencia takýchto konaní však nevyčerpáva ústavné požiadavky späté s uplatňovaním základných práv a slobôd. Ústavnosť týchto konaní predpokladá aj to, že orgán verejnej moci, pred ktorým sa takéto konania uskutočňujú, koná zásadne nestranne, nezávisle a s využitím všetkých zákonom vytvorených prostriedkov na dosiahnutie účelu takýchto procesných postupov. Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa, ako aj ničím nepodložená možnosť úvahy orgánu verejnej moci bez akýchkoľvek objektívnych limitov, ktoré sú vymedzené zákonnými spôsobmi zisťovania skutkového základu, prijať rozhodnutie (II. ÚS 143/02, III. ÚS 60/04, III. ÚS 199/08).

13. V Slovenskej republike vykonávajú súdnictvo nezávislé a nestranné súdy (čl. 141 ods. 1 ústavy). Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (I. ÚS 311/05). Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/01). O svojvôli (arbitrárnosti) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (III. ÚS 264/05, ZNaU 100/2005).

14. Článok 46 ods. 2 ústavy zaručuje ústavné právo fyzických osôb a právnických osôb, ktoré obhájiteľným spôsobom tvrdia, že boli na svojich právach ukrátené rozhodnutím orgánu verejnej správy obrátiť sa na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak, pričom z právomoci súdu nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd. Obhájiteľnosť tvrdenia v danom prípade znamená, že vzhľadom na právnu úpravu a na okolnosti prípadu bolo konkrétne rozhodnutie orgánu verejnej správy spôsobilé zasiahnuť do práv alebo právom chránených záujmov fyzických osôb alebo právnických osôb, ktoré tvrdia, že boli rozhodnutím orgánu verejnej správy dotknuté. V tomto rozsahu (pokiaľ ide o garantovanie práva na prístup k súdu) predstavuje ustanovenie čl. 46 ods. 2 ústavy *lex specialis* vo vzťahu k všeobecnejšiemu ustanoveniu čl. 46 ods. 1 ústavy. Aj v prípadoch, keď právo na prístup k súdu účastníka súdneho konania má svoj ústavný základ v čl. 46 ods. 2 ústavy, je súd konajúci vo veci viazaný princípmi spravodlivého súdneho konania vyplývajúcimi z čl. 46 ods. 1 ústavy. Obsah základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nespočíva iba v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Zahŕňa taktiež právo na určitú kvalitu súdneho konania definovanú procesnými garanciami spravodlivého súdneho konania, ako je napr. právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktorá má byť v konkrétnom prípade poskytnutá. Zásada spravodlivosti obsiahnutá v práve na spravodlivé súdne konanie totiž vyžaduje, aby súdy založili svoje rozhodnutia na dostatočných a právne relevantných dôvodoch zodpovedajúcich konkrétnym okolnostiam prerokovanej veci (m. m. III. ÚS 305/08). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia,

postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

15. Aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo vzťahu k čl. 6 ods. 1 dohovoru uvádza, že hoci tento článok zaväzuje súd, aby odôvodnil svoje rozhodnutie, neznamená to, aby na každý argument strany konania dal podrobnú odpoveď (rozsudok ESLP vo veci Van Hurk v. Holandsko z 19. 4. 1994, sťažnosť č. 16034/90, § 61). Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Rozsah, na ktorý sa povinnosť súdov odôvodniť svoje rozhodnutia vzťahuje, môže byť podľa povahy rozhodnutia rôzny. Medziiným je potrebné zohľadniť aj rôznorodosť návrhov, ktoré strana konania môže podať na súdy, ako aj rozdiely existujúce v zmluvných štátoch v súvislosti s právnou úpravou, zvyklosťami, právnymi názormi a vynášaním a vyhotovovaním rozhodnutí (rozsudok ESLP vo veci Ruiz Torija a Hiro Balani v. Španielsko z 9. 12. 1994, sťažnosť č. 18390/91). Skutočnosť, že súd neprejedná každú podrobnosť tvrdenú stranou konania, nie je sama osebe v rozpore s požiadavkou spravodlivého prejednávania veci. Podstatné však je, aby sa neprehliadlo právo strany konania byť vypočutou a aby súd posúdil tvrdenia strany konania, hoci sa to explicitne neodrazí v konečnom rozhodnutí (rozhodnutie č. 10153/82 z 13. 10. 1986, D. R. 49, s. 67, 74).

16. Vo vzťahu k napadnutému rozsudku najvyššieho správneho súdu treba poukázať na povahu a špecifiká správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale len preskúmať zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených v návrhu rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy.

17. Najvyšší súd v uznesení sp. zn. 1 KO 11/2018 z 3. októbra 2018 konštatoval, že *«Služobný pomer príslušníka Policajného zboru nemá znaky súkromno-právneho pomeru, ale má znaky verejno-právneho pomeru vzhľadom na jeho charakter a právnu povahu zvláštnosti štátu ako „zamestnávateľa“ príslušníka Policajného zboru a súčasne nositeľa verejnej moci. Medzi príslušníkom Policajného zboru a Policajným zborom, resp. štátom ide o právny pomer štátno-služobný, ktorý vzniká individuálnym mocenským aktom služobného funkcionára a po celú dobu trvania sa odlišuje od pracovnoprávneho pomeru. V štátno-služobnom pomere účastníci nemajú rovnaké postavenie, čo sa prejavuje v spôsobe vzniku, zmeny a skončenia tohto pomeru, úprave nárokov vyplývajúcich z tohto pomeru a úprave konania pred služobnými orgánmi. Príslušník Policajného zboru prostredníctvom svojho „zamestnávateľa“, t. j. štátu sa priamo zúčastňuje na výkone verejnej moci, a preto má štát výsostné oprávnenie jednostrannými aktami zakladať, meniť a rušiť právne vzťahy v tomto služobnom pomere. Personálny rozkaz nadriadeného je individuálny správny akt, je rozhodnutím o verejnom subjektívnom práve, ktorému sa poskytuje ochrana v správnom súdnictve postupom podľa SSP...»*.

18. Z uvedeného vyplýva, že prepustenie policajta zo služobného pomeru je jednostranným úkonom nadriadeného, ktorému zákon o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru zveruje oprávnenie na takéto rozhodnutie. Vzhľadom na nevyhnutnosť zabezpečenia stability služobného pomeru policajta podmienky jeho prepustenia podrobne upravujú ustanovenia § 192 a nasl. zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru. Jedným z taxatívnych dôvodov prepustenia policajta zo služobného pomeru je, ak podľa posudku služobného klinického psychológa nie je duševne spôsobilý na výkon štátnej služby [§ 192 ods. 1 písm. c)

zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru]. Vo vzťahu k tomuto dôvodu prepustenia policajta zo služobného pomeru zákon o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru neustanovuje nadriadenému konkrétnu lehotu na rozhodnutie. Rozhodnutie o prepustení sa musí vyhotoviť písomne a musí byť v ňom uvedený dôvod prepustenia so skutočnosťami, ktoré ho zakladajú, inak je neplatné; pri prepustení z dôvodu uvedeného v § 192 ods. 1 písm. c) zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru sa v odôvodnení rozhodnutia o prepustení uvedú len závery posudku služobného klinického psychológa (§ 194 ods. 1 zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru). Táto osobitná právna úprava náležitostí rozhodnutia o prepustení má prednosť pred všeobecnou právnou úpravou náležitostí rozhodnutia orgánu verejnej správy podľa § 47 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov, keďže všeobecný predpis o správnom konaní sa (okrem výkonu rozhodnutia) na konanie vo veciach služobného pomeru nevzťahuje (§ 247a zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru).

19. Podrobnosti o konaní vo veciach služobného pomeru ustanoví všeobecne záväzný právny predpis, ktorý vydá ministerstvo (§ 247 zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru). Do tejto kategórie všeobecne záväzných právnych predpisov patria aj tie, ktoré bližšie upravujú kritériá telesnej, zdravotnej a duševnej spôsobilosti na výkon štátnej služby zisťovanej previerkou fyzickej zdatnosti, lekársnym vyšetrením a psychologickým vyšetrením (§ 14a v spojení s § 222 zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru), a to vrátane nariadenia o psychologickom vyšetrení (bod 2).

20. Policajt je povinný podrobiť sa lekárskej prehliadke, prieskumnému konaniu alebo psychologickému vyšetreniu na zistenie zdravotnej a duševnej spôsobilosti na výkon štátnej služby [§ 48 ods. 3 písm. s) zákona o štátnej službe príslušníka Policajného zboru]. Jedným z dôvodov prijatia uvedenej právnej úpravy zákonodarcom (Národnou radou Slovenskej republiky) bolo predchádzanie nežiaducim formám a prejavom správania policajta, resp. zlyhania v jeho profesijnej činnosti, keďže splnenie kritérií telesnej, zdravotnej a duševnej spôsobilosti na výkon štátnej služby posudzovaných pred vznikom služobného pomeru nemá trvalý charakter.

21. Vzhľadom na špecifický režim, ktorému príslušník Policajného zboru podlieha, je obmedzené jeho právo (nemá právo) na výber poskytovateľa zdravotnej starostlivosti a služieb súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti, ak mu poskytovateľa určil služobný orgán alebo služobný úrad [§ 11 ods. 7 zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o zdravotnej starostlivosti“)]. To platí aj pre príslušníkov ozbrojených síl Slovenskej republiky, Slovenskej informačnej služby, Národného bezpečnostného úradu, Zboru väzenskej a justičnej stráže, Horskej záchranej služby a Hasičského a záchranného zboru.

22. Organizáciu poskytovania zdravotnej starostlivosti v pôsobnosti Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, ako aj Ministerstva obrany Slovenskej republiky, Ministerstva dopravy a výstavby Slovenskej republiky a Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky upravujú jednotlivé ústredné orgány štátnej správy všeobecne záväznými právnymi predpismi,

ktoré vydajú po dohode s Ministerstvom zdravotníctva Slovenskej republiky (§ 47 ods. 3 zákona o zdravotnej starostlivosti).

23. Rezortná nemocnica (bod 2) poskytuje špecifickú zdravotnú starostlivosť a služby s tým spojené predovšetkým útvarom a zložkám rezortu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky a Ministerstva obrany Slovenskej republiky. Okrem hlavnej budovy a dvoch dislokovaných pracovísk v Bratislave prevádzkuje ďalších desať pracovísk sídliačich pri krajských riaditeľstvách Policajného zboru, a to v mestách Banská Bystrica, Košice, Levice, Michalovce, Nitra, Prešov, Trenčín, Trnava, Zvolen a Žilina (<https://nsmas.sk>).

24. Vlastná úvaha orgánu oprávneného konať a rozhodovať vo veciach služobného pomeru nie je neobmedzená a nemôže zachádzať do prejavov svojvôle (rozsudky najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sžo 23/2016 z 19. apríla 2017, sp. zn. 2 Sžo 163/2015 z 25. októbra 2017 a sp. zn. 2 Sžo 8/2016 z 23. mája 2018).

25. Ústavný súd už v náleze č. k. I. ÚS 321/2021-44 z 18. januára 2022, na ktorý poukázal aj sťažovateľ v kasačnej sťažnosti (bod 7), uviedol, že ustálený právny názor najvyššieho súdu, že v konaní vo veciach služobného pomeru sa musí oprávnený orgán pri hodnotení dôkazov podľa vlastnej úvahy vyhnúť svojvôli, je ústavne konformný. V rámci tejto myšlienkovej činnosti by mal oprávnený orgán posúdiť, či ten-ktorý dôkaz bol alebo nebol získaný a vykonaný zákonným spôsobom, či je alebo nie je použiteľný v tomto type konania (t. j. či má alebo nemá význam pre tento typ konania) a či je alebo nie je pravdivý.

26. K tomu v posudzovanom prípade nepochybne došlo, keďže dôkaz o tom, že sťažovateľ nie je duševne spôsobilý na výkon štátnej služby – posudok služobného klinického psychológa č. 86/2020 z 13. marca 2020 (vypracovaný podľa nariadenia o psychologickom vyšetrení obsahujúceho kontrolný mechanizmus na zabezpečenie objektivity psychologického vyšetrenia príslušníka Policajného zboru), bol získaný a vykonaný zákonným spôsobom, bol použiteľný v konaní vo veci služobného pomeru sťažovateľa, pravdivosť dôkazu nadriadený sťažovateľ nemohol (nemal dôvod) spochybňovať (§ 194 ods. 1 zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru) a sťažovateľ ju nevyvrátil napr. tým spôsobom, že by nadriadenému oznámil skutočnosti, ktoré bránili tomu, aby bol tým-ktorým služobným klinickým psychológom objektívne vyšetrený v zmysle zhromaždenia relevantných údajov s cieľom zhodnotenia jeho duševného stavu, preto ho mal vyšetriť iný služobný klinický psychológ (bod 23), avšak nadriadený sa takýmto oznámením sťažovateľa odmietol zaoberať.

27. V tomto kontexte je mylné presvedčenie sťažovateľa, že v uvedenom type konania mal na výber, či predloží súkromný znalecký posudok alebo či sa bude dožadovať toho, aby orgán verejnej správy nariadil znalecké dokazovanie znalcom v odbore klinickej psychológie dospelých, pričom, pokiaľ sa sťažovateľ rozhodol pre druhú možnosť, bolo povinnosťou orgánu verejnej správy v zmysle zásady materiálnej pravdy nariadiť znalecké dokazovanie na účel zistenia skutočného stavu veci, ktorému mal zodpovedať aj čas rozhodovania nadriadeného sťažovateľa (bod 9).

28. Ak sťažovateľ nevyvrátil hodnoverným spôsobom skutočnosti a skutkový stav, ktorý bol zistený orgánom verejnej správy, za takýchto skutkových okolností nebol dôvod, aby správny súd zrušil žalobou napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy.

29. Na tom nemohlo nič zmeniť ani psychologické vyšetrenie sťažovateľa psychologičkou PhDr. K. P. prevádzkujúcou súkromnú psychologickú ambulanciu (až) 15. marca 2021, so záverom uvedeným v jej odbornom vyjadrení z 25. marca 2021, podľa ktorého sťažovateľ „je spôsobilý na výkon štátnej služby príslušníka PZ“ (bod 10), pretože ho nevypracovala ako služobná psychologička, ktorej by boli známe kritériá duševnej spôsobilosti na výkon štátnej služby príslušníka Policajného zboru.

30. V záujme objektívneho vyhodnotenia duševnej spôsobilosti na výkon štátnej služby príslušníka Policajného zboru obsahové zameranie diagnostických nástrojov nepodlieha povinnosti ich zverejnenia zo strany Ministerstva vnútra Slovenskej republiky.

31. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd preskúmaním napadnutého rozsudku zistil, že najvyšší správny súd postupoval v medziach svojej právomoci, pričom sa nedopustil takého výkladu a aplikácie príslušnej zákonnej právnej úpravy (zákona o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru a Správneho súdneho poriadku), ktorými by poprel ich účel a význam. Napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu nemožno označiť za arbitrárny v tom smere, že by závery ním formulované boli zjavne nelogické s ohľadom na zistený skutkový stav, ústavne neudržateľné alebo že by napadnutý rozsudok nereflektoval ťažiskové skutočnosti dôležité pre riadne zistenie stavu veci a rozhodnutie o kasačnej sťažnosti sťažovateľa.

32. V danom prípade nič nenasvedčuje ani tomu, že by sťažovateľ v správnom konaní nemal možnosť právne argumentovať (obhajovať sa), prípadne predkladať a navrhovať také dôkazy, ktoré by sa z hľadiska záverov najvyššieho správneho súdu javili ako právne významné pre zrušenie rozsudku krajského súdu.

33. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnymi závermi najvyššieho správneho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozsudku najvyššieho súdu (m. m. II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010).

34. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

35. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 15. februára 2024

Miloš Maďar
predseda senátu